

A romantic scene between a man and a woman in 19th-century attire. The woman, on the left, is seen from the back, wearing a light pink dress with a lace collar and a white lace bracelet. She has her hand on the man's chest. The man, on the right, is wearing a dark red double-breasted coat over a white shirt. They are standing in front of a house with white-framed windows and green foliage.

NUORI PARI

HELGA NUORPUU

Nuori pari

Helga Nuorpuu

Nuori pari

SAGA Egmont

Nuori pari

Cover image: Shutterstock

Copyright © 2024, 2025 SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727247977

1st print edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

Vognmagergade 11, 2. DK-1120 Copenhagen

I.

ENSIMMÄINEN PÄIVÄ OMASSA KODISSA

Nuoripari Silvo oli nyt siis vihdoinkin päässyt rauhaisaan omaan kotiin, ”Pääskypesään”, kuten he itse sitä nimittivät. Ja kyllä sille se nimi sopikin hyvin. Huoneet olivat niin herttaisen pienet ja kodikkaat. Pariskunta tunsivat itsensä ylen onnelliseksi saavutettuaan viimein tuon, jota yleensä sanotaan ”avioliiton satamaksi” ja johon useinkin liitetään eteen määräys ”onnellinen”, ”rauhallinen”.

Lauri Silvo istui tyytyväisen näköisenä avonaisen ikkunan ääressä hengittäen syreenintuoksuista kesäilmaa ja hyräillen: ”Mac-hen wir’s den Schwalben nach...” Sehän se oli Elvin ja hänen lempilaulunsa.

Lauri muisteli siinä istuessaan kaikkia niitä hetkiä, jolloin he yhdessä – Elvi ja hän – olivat sitä laulua laulaneet. Kuva toisensa jälkeen liukui hänen muististaan esiin. Mutta eräs niistä oli jäänyt niin selvänä hänen mieleensä, että hänestä tuntui kuin hän olisi paria minuuttia aikaisemmin elänyt sen kaiken.

Elvi ja hän olivat Elvin kotona käymässä Terhon maatilalla pari päivää kihlauksensa jälkeen. Terhon kartano sijaitsee mitä

ihastuttavimmalla paikalla, järven rannalla, koivikon ja hedelmäpuutarhan ympäröimänä.

Oli yksi noita elokuun ihmeellisiä iltoja, jolloin koko luonto kietoutuu salaperäiseen kuutamovaippaan ja ihminen on kuin lumouksen vallassa. Elvi ja Lauri olivat puutarhassa. Siellä, aivan järven rannalla, kasvoi iso riippakoivu, jonka alimmat oksat olivat niin matalalla, että hipoivat vettä. Näiden oksien varaan oli asetettu lauta, joten siellä koivujen varjoisain oksien suojassa oli mainio oleskelupaikka. Varsinkin vastakihlatuille! Siellä Elvi ja Lauri istuivatkin tuona elokuun iltana rakennellen ”Pääskyspe-säänsä”. Kuutamo sai heidät täysin valtaansa. Haaveisiinsa vaipuneina he hiljalleen lauloivat: ”Machen wir’s ...” Kyllä se oli ihana ilta.

– Mutta mitä nyt?!

Lauri Silvon mietteet keskeytti keittiön puolelta kuuluva tukahdettu nyyhkytys. Tuossa tuokiossa oli nuori aviomies karistanut unelmat mielestään ja riensi keittiöön.

Siellä oli kaikki hyvässä järjestyksessä. Pestyt ja kuivatut astiat pöydällä odottivat vain kättä, joka panisi ne paikoilleen kaappiin. Mutta sitä kättä ei tullut, sillä sen omistaja istui keittiön tuolilla pää käsien varassa ja itki. Itki niin sydäntäsärkevästi, että kanarialintukin häkissään vaikenä ja kurkisteli mustilla silmillään, pää kallellaan, mitä tuleman piti.

Niin, vastaleivottu nuori rouva Elvi Silvo itki. Mitä oli siis tapahtunut?

Ensin alussa oli hänen miehensä aivan mahdotonta saada mitään selvää hänen katkonaisista sanoistaan asian valaisemiseksi: ”...onnel... ihan... min...un täyt...y...yyy...y...tyy ii...i...itke...itkeä.” Ja jälleen seurasi uusi itkunpuuska.

– Mutta, rakas sinä, sanohan toki, miksi sinun täytyy itkeä? Mitä on tapahtunut? Elvi sinä, tyttöseni, rauhoitu ja kerro minulle.

Vihdoinkin Elvi tyyntyi. Hän kohotti keltakiharaisen päänsä, veti kädet kasvoiltaan ja paljasti huolestuneelle Laurille kyyneleiset silmänsä, kosteat poskensa, itkusta punaiseksi käyneen nännipukan ja sulaisen huuliparin. Nähdessään rakkaan miehensä huolestuneet kasvot helähti Elvi iloiseen nauruun ja sai Laurin hetkeksi epäilemään, että hän – Elvi – oli tullut mielenvikaiseksi.

– Mutta, rakkaani, kuulehan, mitä sinä itket? Tai ethän sinä enää itke, mutta äsken?

– Lauri, tiedätkö, minä tunsin tässä taloushommassa hääriesäni itseni niin onnelliseksi, etten ole sellaista onnea koskaan ennen tuntenut. Oli aivan kuin jotain pehmeätä, lämmintä olisi kiidottu ympärilleni. Minun tuli niin hyvä olla. Enkä tiedä, kuinka oikein kävi, rupesi kuin tukahduttamaan ja – ja minä aloin itkeä. Niin että, Lauri, se oli vain sellaista ”auringonpaistesadetta”, lopetti Elvi hymyilevänä.

– Sinä veitikka. Ja minä kun luulin, että jo nyt on jotain kauheata varmasti tapahtunut, kun minun iloinen tyttöni itkee noin sydäntäsärkevästi. Minä olin oikein levoton.

Elvi nousi tuoliltaan ja ... Niin, ja kanarialintu kääntyi hienotunteisesti ikkunaan päin kajauttaen pikku kurkustaan riemuisan liverryksen.

Hetken kuluttua olivat astiat kaapissa paikoillaan ja kanarialintu ainoa elollinen olento keittiössä. Mutta salista kuului duettona: ”Machen wir's den Schwalben nach...”

II.

ERIPURAIUUUTTA

– Kylläpä taasen tulee vettä! Onpa vain ihanaa se, että me varmastikin Laurin kanssa saamme viettää tämän illan rauhassa odottamattomilta vierailuilta, sillä ei näin mahdottomalla sateella kuukaan viitsi lähteä ulos. Niin, on tosiaan suloista saada olla rauhassa nyt illalla, sillä minua väsyttää niin tuon marjainkeittohomman jälkeen.

Elvi ojentautui tuolissaan ja antoi käsien hetken levätä uut-
teran ompelemisen jälkeen. Hymy karehti hänen huulillaan, ja
veitikka kurkisteli silmistä, kun hän muisti, kuinka eräs maalai-
sukko aamulla torilla oli sanonut: ”Eikö pikku neiti osta omenia?”
Niin, eihän se ukko hänen sormuksiaan voinut hansikkaan läpi
nähdä, ja Elvihän oli niin huolestuttavan lapsellisen näköinen.
Jos hän olisi ollut pitkä, ei ukko varmastikaan olisi sanonut hä-
nelle ”pikku neiti”, sillä pitkä ihminen torikassi kädessä oli paljon
enemmän rouvan näköinen kuin tällainen pätkä.

– Mahdanko minä milloinkaan tulla ”rouvamaisen” näköi-
seksi, huokasi Elvi mietteissään.

Mutta oli miten oli, hän oli ostanut omenia, ja tänä iltana he yhdessä Laurin kanssa, hämärän täyttäessä huoneen ja sateen rapistessa ikkunoita vasten, niitä ”pikku neidin” ostamia omenia mielihyvin söisivät.

Avaimet kilisivät. Lauri tuli kotiin toimestaan. Hän kurkisti ovesta huoneeseen, jossa Elvi istui.

– Halloo, tipuseni, tulehan toivottamaan miehesi tervetulleeksi rasittavan päivätyön jälkeen.

– Enkä tule! Kyllä minä viime sadepäivän jälkeen olen sen verran viisastunut. Minähän olin tervehtimisen jälkeen kuin uitettu kissanpoika.

– Oletpa sinä kovasydäminen vaimo.

Lauri astui huoneeseen hyvätuulisen näköisenä.

– Antaako se pikku emäntä minulle edes leivänkannikkaakaan ruokahalun sammuttamiseksi? Vai syönkö minä sinut, sinä herttainen ...

Leikkiä laskien kului päivällinen melkein loppuun, kunnes Lauri sanoi:

– Ai, kuulehan! Tapasin tänään Eino Loimun, ja hän sanoi tulevansa rouvansa kanssa meille ...

– Huomenna.

– Ei, ei huomenna, vaan tänä iltana. Mistä sinä tuon keksit, että he tulisivat huomenna?

– Oh, Lauri, minä niin toivoin, että me olisimme saaneet viettää tämän illan kahden.

– Niin, pienoiseni; mutta ”toiveet on turhia, vaikka ne kuinka onnea uskotelkoot”, siteerasi Lauri. – Tässä on sinulle, Elvi, loistava esimerkki siitä. Mutta, kuule, saammehan me sitten huome-

nillalla olla kahden. Niin että älähän nyt ole niin pahatuulisen näköinen.

– Et kai sinä niin suuresti siitä välitä, vaikka meillä olisi vieraita joka ilta, mutta minulle se on toista, kun olen jo väsynyt päivän töistä ja sitten saan vielä kantaa vieraille kahvit ja teet. Sinun ei tarvitse muuta kuin pitää vain huolta keskustelusta.

– Mutta, Elvi, olisiko sinusta sopivaa, että minä panisin esiin eteeni ja kantaisin vieraille kahvin ja teen ja sinä pitäisit huolen keskustelusta? Koetammeko tänä iltana?

Mutta Elviäpä eivät nyt huvittaneet leikkipuheet. Hän jatkoi aloittamaansa valitusta.

– Olisithan voinut sanoa, että tulisivat jonakin toisena iltana. Että meille ei sovi tänään.

– Mutta, tyttö kulta, enhän minä tietänyt, ”että meille ei sovi tänään”. Ja mitä tuohon sinun väsymykseesi tulee, niin uskon kyllä, että olet väsynyt, mutta sehän on suorastaan sinun oma syy, sillä olenhan minä niin monta kertaa pyytänyt sinua ottamaan palvelijattaren talouttamme hoitamaan.

– Niin, se nyt vielä puuttui, että sinä alat minua moittia.

Elvin silmiin kihosi kyyneleitä, ja huulet vapisivat niin epäilyttävästi. Jos Lauri sinä hetkenä olisi lausunut pari lohduttavaa sanaa tai suonut pienen hyväilyn, olisi ainakin sillä kertaa välttytty ikävyyksiltä. Mutta Lauripa ei tehnyt kumpakaan, vaan vakavan näköisenä pöydästä nousten lausui lyhyesti: ”Minä toivon, ettet sinä ainakaan vieraillemme näytä väsymystäsi.”

Lauri istuutui sohvaan lukemaan lehteä. Elvi korjasi ruoat pöydältä ja kiiruhti keittiön puolelle.

Aviopari Silvo oli riitaantunut ensimmäisen kerran.

Lauri luki ja luki, mutta jos joku olisi kysynyt häneltä, mitä uutisia

Nuoren parin alkutaival ei ole aina helppo.

Lauri ja Elvi Silvo ovat tuore aviopari ja valtavan rakastuneita toisiinsa. He ovat muuttaneet rauhalliseen Pääskyspesään, ja kauan odotettu yhteinen elämä voi viimein alkaa. Pian käy kuitenkin ilmi, että uusi arki ei olekaan pelkkää auvoa. Ensimmäiset erimielisyydet, riidat, puolison ärsyttävät tavat ja kummalliset oikut tulevat eteen kuin yllättäen. Miten yhteistä elämästä selviää, jos toista vuoroin vihaa ja vuoroin rakastaa?

Nuori pari on Helga Nuorpuun esikoisteos, joka ilmestyi ensimmäisen kerran vuonna 1924.

Helga Nuorpuu (1901–1953) oli suomalainen kirjailija, kääntäjä ja mainostoimittaja. Nuorpuu kirjoitti viihteellisiä romaaneja niin aikuisille kuin lapsille ja nuorillekin.